

Sygn. akt IV KK 5/13

POSTANOWIENIE

Dnia 24 kwietnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Dołhy

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w dniu 24 kwietnia 2013 r.,
sprawy **S. L.**
skazanego z art. 245 kk i in.
z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę,
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 13 grudnia 2011 r.,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w M.
z dnia 21 czerwca 2011 r.,

postanowił:

- 1. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w M., wyrokiem z dnia 21 czerwca 2011 r., uznał S. L. za winnego popełnienia przestępstw: 1) z art. 245 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. – za co wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności; 2) z art. 245 k.k. w zw. z art. 12 k.k. – za co wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności; 3) z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii – za co wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności; 4) z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii – za co wymierzył mu karę 3 miesięcy

pozbawienia wolności; łącznie wymierzył oskarżonemu karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, na podstawie art. 65 § 2 k.k. orzekł zwrot korzyść majątkowej na rzecz Skarbu Państwa.

Od tego wyroku apelacje wnieśli prokurator i m.in. obrońca oskarżonego oraz osobiście oskarżony.

Obrońca oskarżonego podniósł zarzuty: obrazy prawa materialnego – art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, obrazy prawa procesowego – art. 7 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k., art. 6 k.p.k., art. 172 k.p.k., art. 200 k.p.k. i art. 201 k.p.k., art. 404 § 2 k.p.k. w zw. z art. 402 § 3 k.p.k., natomiast oskarżony S. L. w swojej apelacji kwestionował ocenę dowodów oraz zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych.

Sąd Okręgowy w K., wyrokiem z dnia 13 grudnia 2011 r., uchylił zaskarżony wyrok wobec oskarżonego S. L. w pkt 4 w zakresie uniewinnienia go od popełnienia występku z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i w tej części sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w M. do ponownego rozpoznania, zmienił zaskarżony wyrok wobec tego oskarżonego w ten sposób, że w pkt 5 przyjął, iż przypisany mu czyn stanowi wykroczenie z art. 66 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i na zasadzie art. 45 § 1 k.w. umorzył w tym zakresie postępowanie, uchylił rozstrzygnięcie o karze łącznej pozbawienia wolności zawarte w pkt 6 wyroku oraz orzeczenie zawarte w pkt 10 wyroku i na mocy art. 91 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego karę łączną w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności, na poczet której zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności na mocy art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 45 § 1 k.k. orzekł środek kary w postaci przepadku na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej, zaś w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Od tego wyroku kasację wniósł obrońca skazanego zarzucając:

I. rażąco naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na treść orzeczenia a mianowicie

a) przepisu art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. wobec braku rozważenia wszystkich zarzutów wskazanych w apelacji obrońcy oskarżonego, a to

- zarzutu naruszenia art. 6 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 170 k.p.k., co do oddalenia składanych przez obrońcę wniosków dowodowych: o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka B. T. - na okoliczność przebiegu zdarzeń przypisanych skazanemu w pkt 1, 2 wyroku Sądu I instancji, dowodu z informacji Stacji Pogotowia Ratunkowego dotyczącej czasu, numeru telefonu zgłaszającego konieczność wyjazdu karetki w dniu 2.07.2009 r. pod adres zamieszkania świadka E. J., czasu przybycia do pacjentki oraz danych osób stanowiących załogę karetki celem dopuszczenia dowodu z ich przesłuchania - na okoliczność przebiegu zdarzenia z dnia 2.07.2009 r. będącego przedmiotem czynu przypisanego w pkt 1 wyroku Sądu I instancji, dowodu z informacji Komisariatu Policji w Ł. , czy było zgłoszenie o pobiciu oraz czy je przyjęto, dowodu z kserokopii notatnika służbowego oraz zeznań policjanta odbierającego to zawiadomienie, dowodu z opinii innego biegłego psychologa w przedmiocie postrzegania i odtwarzania przez pokrzywdzoną E. J. postrzeżeń oraz poprzez oddalenie składanych przez oskarżonego wniosków dowodowych w przedmiocie konfrontacji świadków, których to przeprowadzenie miało znaczenie dla ustalenia wszystkich istotnych okoliczności sprawy - poprzez odniesienie się do tychże zarzutów przez Sąd Okręgowy jedynie w sposób powierzchowny, bez uzasadnienia odnoszącego się do celowości ich przeprowadzenia, podczas gdy dopuszczenie wyżej wskazanych dowodów pozwoliłoby na dokonanie prawidłowej oceny przeprowadzonych dowodów i na tejże podstawie dokonanie ustaleń faktycznych polegających na prawdzie;
- zarzutu naruszenia art. 366 §1 k.p.k. w zw. z art. 200 k.p.k. i 201 k.p.k., co do dokonania pozytywnej oceny dowodu z opinii biegłego psychologa E. O., a która to opinia nie spełniała wymogów stawianych dowodowi z opinii psychologicznej, a co z kolei doprowadziło do błędnej oceny dowodu z zeznań pokrzywdzonej E. J., a czego Sąd Okręgowy nie rozważył, ograniczając się jedynie do stwierdzenia, że

Sąd I instancji ocenił ją bardzo wnikliwie i szczegółowo, podczas gdy zdyskredytowanie opinii biegłej jako dowodu w sprawie i przeprowadzenie badania przez innego biegłego pozwoliłoby na dokonanie prawidłowej oceny zeznań pokrzywdzonej E. J. i na tejże podstawie dokonania ustaleń faktycznych polegających na prawdzie;

- zarzutu naruszenia art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. w zw. z art. 266 § 1 k.p.k. poprzez nie dokonanie prawdziwych ustaleń faktycznych wobec dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów w tym w szczególności dowodu z wyjaśnień skazanego S. L. i skazanej M. M. oraz zeznań pokrzywdzonej E. J., świadków [...], z których to wynika iż skazany nie popełnił przypisanych mu czynów oraz nie wzięcie pod uwagę dowodu z opinii i opinii uzupełniającej biegłego lekarza sądowego R. C., z której wynika, że uszkodzenia ciała pokrzywdzonej nie powstały na skutek pobicia, jak również analizy kryminalistycznej Wydziału IV ds. Informatyzacji i Analiz Prokuratury Okręgowej w K., z której wynika jedynie, że były wykonywane połączenia, nie wynika jednakże kto wykonywał te połączenia oraz jaka była treść rozmów,

- zarzutu naruszenia art. 404 § 2 k.p.k. w zw. z art. 402 § 3 k.p.k. wobec braku koncentracji materiału dowodowego poprzez dopuszczenie do realnej przerwy pomiędzy rozprawami na których było przeprowadzane postępowanie dowodowe na okres od 20.12.2010 r. do dnia 15.03.2011 r., a do którego to zarzutu odniósł się Sąd Okręgowy jedynie w sposób iluzoryczny, podczas gdy wskazany brak koncentracji materiału dowodowego doprowadził do utraty przez Sąd I instancji kontaktu z materiałem dowodowym, a tym samym do nierzetelnych i niepełnych ustaleń w sprawie co do popełnienia przez skazanego przypisanych mu czynów,

b) przepisu art. 440 k.p.k. wobec nie przeprowadzenia totalnej kontroli odwoławczej orzeczenia sądu I instancji, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych przez obrońcę zarzutów, a w tym nie uwzględnienie naruszenia art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. w zw. z art. 266 § 1 k.p.k. poprzez

nie dokonanie prawdziwych ustaleń faktycznych wobec dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów z zeznań Ł. K., co do czasokresu przebywania przez skazanego z tymże w dniu 2.07.2009 r., czynności które razem wykonywali oraz co do faktu udzielania przez skazanego temu świadkowi substancji psychotropowych, wyjaśnień uniewinnionych G. B. i A. B., co do faktu udzielania przez skazanego tymże substancji psychotropowych oraz wypowiadania gróźb w stosunku do T. J. i R. T., zeznań E. J., co do przypisanych skazanemu czynów z pkt 2 i 3 wyroku Sądu I instancji.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części w całości jak i poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego w M. w zaskarżonej części w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w M.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Wbrew stanowisku skarżącego uzasadnienie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w K. spełnia wymogi art. 457 § 3 k.p.k. i dowodzi, że tenże Sąd zrealizował wymóg z art. 433 § 2 k.p.k., tj. rozważył i odniósł się w wystarczającym zakresie do zarzutów apelacji (vide s. 13-19 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

W szczególności Sąd ten rzetelnie ustosunkował się do prezentowanego w apelacji zarzutu obrazy art. 6 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 170 k.p.k. dot. oddalenia przez Sąd I instancji złożonych na rozprawie przez obrońcę i oskarżonego wniosków dowodowych. Sąd Odwoławczy jednoznacznie podkreślił, że skarżący nie wskazał na jakiegokolwiek istotne argumenty, które mogłyby zdyskredytować tok rozumowania Sądu I instancji w szczególności w aspekcie niekompletności tegoż materiału i potrzeby jego uzupełnienia. Sąd Odwoławczy zauważył, że obrońca wniósł, w końcowej fazie procesu, o przeprowadzenie szeregu dowodów, w tym o przesłuchanie w charakterze świadka B. T., jednak jako tezę dowodową wskazał ogólnie „na okoliczność przebiegu zdarzeń będących przedmiotem zarzutów”. Sąd I instancji nie przeprowadził tego dowodu, bowiem świadek nie przebywał pod wskazanym adresem i nie dało się ustalić

jego miejsca pobytu (k. 885). W apelacji także nie wskazano, jakie to wiadomości miałyby posiadać B. T. i w jaki sposób można byłoby informacje od niej przekazane wykorzystać. Podobnie obrońca nie wskazał, w jaki sposób miałyby być przydatny dowód z informacji Stacji Pogotowia Ratunkowego dotyczącej numeru telefonu zgłaszającego konieczność wyjazdu karetki w dniu 2 lipca 2009 r. pod adres zamieszkania świadka E. J., czasu przybycia do pacjentki oraz danych osób stanowiących załogę karetki, celem dopuszczenia dowodu z ich przesłuchania. Zdaniem Sądu odwoławczego, oczywistym w sprawie jest, że po opuszczeniu mieszkania przez oskarżonego S. L. pokrzywdzona wezwała pogotowie i karetka, już po przyjeździe do mieszkania A. K. i w jej obecności, odwiozła ją do Szpitala w M., gdzie udzielono jej pomocy medycznej. W tej sytuacji Sąd II instancji trafnie przyjął, że przeprowadzenie wymienionych dowodów na okoliczność przebiegu zdarzenia z dnia 2 lipca 2009 r. byłoby bezcelowe, bowiem pracownicy pogotowia na miejscu zdarzenia znaleźli się już po zakończeniu aktywności oskarżonego, zaś obrażenia pokrzywdzonej zostały udokumentowane zarówno w karcie informacyjnej leczenia szpitalnego, jak również opinii biegłego lekarza sądowego R. C. Sąd II instancji podkreślił również, że pracownicy pogotowia ratunkowego stanowiący załogę karetki, o ile w ogóle pamiętaliby interwencję, to nie byli bezpośrednimi świadkami przebiegu zdarzenia, jego przebieg zaś ewentualnie poznać mogli z relacji pokrzywdzonej E. J., stanowiącej w swych zeznaniach, iż sprawcą pobicia był S. L.

Co do przeprowadzenia dowodu z informacji KP w Ł., czy było zgłoszenie o pobiciu oraz, czy je przyjęto, przeprowadzeniu dowodu z kopii notatnika służbowego oraz zeznań policjanta odbierającego to zawiadomienie, Sąd II instancji słusznie wskazał, iż z ustaleń Sądu I instancji oraz przebiegu postępowania przygotowawczego w niniejszej sprawie wynika, że E. J. nie wzywała na miejsce zdarzenia Policji. Tak też miała odpowiedzieć na pytanie zadane jej przez A. K., po jej przyjeździe do mieszkania.

Odnosząc się z kolei do zarzutu naruszenia art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 200 k.p.k. i art. 201 k.p.k. Sąd Okręgowy zauważył, że wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego psychologa oddalono z argumentacją opierającą się na treści przepisu art. 201 k.p.k., w ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji zasadnie uznał opinię biegłej E. O. za jasną, pełną i wewnętrznie niesprzeczną. Sąd Okręgowy nie dopatrzył się w treści tej opinii okoliczności podnoszonych w uzasadnieniu wniosku o przeprowadzenie tego dowodu, a zwłaszcza zarzutów kierowanych przez obrońcę na rozprawie w dniu 16 czerwca 2011 r. Słusznie również wskazał, że brak zgody strony z treścią wniosków biegłej, nie może stanowić *per se* podstawy do powołania innego biegłego. Sąd I instancji okoliczności z art. 201 k.p.k. nie dostrzegł, zaś stanowisko to Sąd Okręgowy w pełni zaakceptował.

W ocenie Sądu odwoławczego żadnego wpływu na treść wyroku nie miało także oddalenie składanych przez oskarżonego wniosków dowodowych w przedmiocie konfrontacji świadków, bowiem Sąd I instancji nie dostrzegł takiej konieczności, zaś każdy ze świadków złożył w sprawie wyczerpujące zeznania w obecności stron i one podlegały wszechstronnej i wnikliwej ocenie Sadu I instancji, co wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku.

Całkowicie chybionym jest podniesiony w kasacji zarzut braku wnikliwości Sądu Okręgowego w kontroli poprawności oceny materiału dowodowego i wyprowadzonych na tej podstawie wniosków. Sąd odwoławczy nie jest uprawniony do analizy wyjaśnień i zeznań poprzez rozważenie, którym dać wiarę, a którym jej odmówić i dlaczego. To prawem i obowiązkiem Sądu I instancji jest ocena zgromadzonego materiału dowodowego, stąd bezprzedmiotowe są twierdzenia o dowolności oceny tegoż materiału przez Sąd II instancji. Zważywszy na charakter rozstrzygnięcia wydanego w przedmiocie przestępstwa przypisanego skazanemu w pkt. 1, na co słusznie wskazuje prokurator w odpowiedzi na kasację, Sąd II instancji nie musiał w sposób szczegółowy odnosić się do każdego z przeprowadzonych dowodów. Pozostającej natomiast w gestii Sądu Odwoławczego kontroli prawidłowości przeprowadzonej oceny pod kątem spełnienia wymagań określonych

przepisem art. 7 k.p.k. Sąd Okręgowy w K. sprostował (por. s. 15-18 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

W realiach konkretnej sprawy nie można żadną miarą przyjąć, by doszło do naruszenia przepisu art. 7 k.p.k. W szczególności do wysunięcia takiego twierdzenia dalece niewystarczające jest to, iż przyjęte przez Sąd odwoławczy założenia dowodowe, nie odpowiadają preferencjom oskarżonego i jego obrońcy. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego (np. wyrok z 3 września 1998 r., V KKN 104/98, PiPr 1999, z. 2, poz. 6 i szereg innych judykatów) przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., jeśli tylko:

- a) jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy,
- b) stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego,
- c) jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku.

Obrońca nie wykazał w skardze kasacyjnej, aby którykolwiek z powyższych warunków nie został w prawomocnym wyroku dotrzymany.

Nie jest również zasadny argument odwołujący się do rzekomo iluzorycznej kontroli odwoławczej stawianego w apelacji zarzutu naruszenia art. 404 § 2 k.p.k. w zw. z art. 402 § 3 k.p.k. Trafnie zauważył Sąd Odwoławczy, że realna przerwa między rozprawami trwała nieco ponad trzy miesiące i była uzasadniona konkretnymi okolicznościami, obrona natomiast nie wykazała, by przerwa ta miała jakikolwiek wpływ na treść rozstrzygnięcia. Co równie istotne, żadna z obecnych na rozprawie stron nie składała wniosków o prowadzenie sprawy od początku i - jak słusznie wskazano w odpowiedzi na kasację - nie dała żadnego wyrazu swojej dezaprobach dla decyzji procesowej o kontynuowaniu rozprawy.

W tym stanie rzeczy kasację jako oczywiście bezzasadną należało oddalić.

